

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **B. S.**, zast. JUDr. Helenou Novákovou, advokátkou se sídlem třída Míru 146, Český Krumlov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j. 8384580/23/2000 11452 105418, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2024, č. j. 6 Af 1/2024 -59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] K vymožení daňového nedoplatku vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Teplicích exekuční příkaz na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů č. j. 196878/14/2514-25200-505812 ze dne 16. 9. 2014. Exekučním titulem byl vykonatelný výkaz nedoplatků sestavený ke dni 15. 9. 2014, který následně nabyl právní moci. Tomu se žalobce bránil podáním námitek, kterým však rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, č.j.

2141272/14/2514-25200-505812 žalovaný nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce dále již žalobou nebrojil.

[2] Následně dne 14. 7. 2022 žalobce podal u správce daně návrh na zastavení daňové exekuce, kterému však správce daně rozhodnutím ze dne 15. 8. 2022, č. j. 6690908/22/2001-80543-505768, nevyhověl. Toto rozhodnutí dále žalobce úspěšně napadl námitkami, a v důsledku jeho zrušení správce daně o návrhu rozhodoval podruhé; rozhodnutím ze dne 20. 4. 2023, č. j. 3351086/23/2001-80543-505768, návrhu však opětovně nevyhověl. Proti tomu podal žalobce námitky, které žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 10. 2023, č. j. 8384580/23/2000 11452 105418 zamítl.

[3] Žalobce dále podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji však nyní posuzovaným rozsudkem zamítl.

[4] Soud nejprve konstatoval, že argumentace žalobce je místy obtížně srozumitelná a často míří na skutečnosti, které se netýkají žalobou napadeného rozhodnutí o (ne)zastavení daňové exekuce. Žaloba je v dílčích bodech značně kusá a pouze naznačuje některá možná sporná místa; soud proto uvedl, že v tomto směru kvalita žalobní argumentace předurčuje i obsah odůvodnění rozsudku soudu.

[5] Soud uzavřel, že správce daně musí použít platbu pouze na tu daň, která byla daňovým subjektem určena. V tomto případě žalobce určil platbu na daň z přidané hodnoty, správce daně tak byl tímto určením vázán a platbu musel použít na úhradu daně z přidané hodnoty. V tomto směru není mezi účastníky sporu. Dále již správce daně musí postupovat podle příslušné právní úpravy, která jednoznačně stanovuje, na jakou daňovou povinnost má být platba v rámci určené daně použita. V tomto směru již vůle daňového subjektu určit účel platby daně neexistuje, a správce daně (i kdyby daňový subjekt projevil svou vůli) musí platbu daně použít v pořadí, které stanoví příslušná právní úprava. Žalobce měl možnost kdykoli zjistit stav svého daňového účtu a nemohl očekávat, že bude rozhodovat o tom, na co přesně budou jeho platby použity.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[7] Předně uvedl, že za zásadní považuje okolnosti nyní posuzované věci, které spadají do roku 1993, resp. 1994 a souvisejí s úhradou daňových nedoplatků, přičemž namítl, že správce daně neoprávněně přesouval běžné platby na dani, aniž by jej o tom informoval. Podle něj tento postup měl vliv na zákonnost celého exekučního řízení. Nyní řešená věc má prapůvod v letech 1993 a 1994, kdy u stěžovatele vznikly nedoplatky na daních. Tyto nedoplatky byly následně dle tvrzení správce daně hrazeny běžnými úhradami (platbami) daně v letech 2002 až 2010, resp. do r. 2014. Předmětem exekučního řízení jsou pak nedoplatky na daních z období let 2002 až 2010, byť jak bylo v řízení u správce daně dle stěžovatele doloženo, všechny tyto částky vyměřených daní byly řádně a včas placeny.

[8] Soud dle stěžovatele nesprávně interpretoval některé důkazy, zejména archivní sestavu z roku 1995, tištěnou v roce 2016. Podle této sestavy měl stěžovatel nedoplatek

pokračování

na DPH ke dni 15. 12. 1994. I přes to, že od roku 2002 do roku 2014 uhradil přes 2,8 milionu Kč, zůstala výše nedoplatku stejná, jak dokládá její vytištěná podoba z roku 2016. Stěžovatel tvrdil, že platby byly použity jinak, než určoval, což podle něj správce daně měl oznámit. V této souvislosti dodal, že tento dokument je v rozporu s tím, co tvrdí správce daně – že úhrady, resp. platby daně v období za roky 2002 až 2010 byly připsány a převedeny na nejstarší nedoplatek. Samotný dokument byl stěžovateli v roce 2016 zaslán v reakci na žádost k výši nedoplatků u jednotlivých daní. Pokud by bylo pravdou to, co tvrdí žalovaný, že platby běžných daní za období let 2002 až 2010 byly připsány (převedeny) na nejstarší nedoplatek, pak by v sestavě tištěné v roce 2016 nemohl být k údaji o nedoplatku na dani z přidané hodnoty stejný údaj jako v roce 1995.

[9] Dále upozornil na nesprávný postup správce daně, který přesunul platby na nejstarší nedoplatek, ačkoliv zákon o správě daní ukládá správci daně informovat poplatníka o každém takovém přesunu. Podle stěžovatele, pokud by správce daně dodržel své povinnosti, měl by možnost se proti takovému postupu odvolat. Absence oznámení o přesunu plateb podle stěžovatele narušila zákonnost celého procesu. Stěžovatel má za to, že každou jednotlivou daňovou povinnost v dotčeném období zaplatil, což vyplývá ze správního spisu. Jedinou skutečně nezaplacenou položkou je dodatečně stanovená daň z přidané hodnoty v roce 1994.

[10] Soud rovněž nesprávně vyložil právní ustanovení o informační povinnosti správce daně. Podle dříve platného zákona o správě daní a poplatků měl správce daně povinnost písemně informovat poplatníka o tom, že platba byla použita na jiný daňový nedoplatek, než který poplatník určil. Stěžovatel uvedl, že tuto povinnost správce daně neplnil, což mělo za následek nesprávné určení nedoplatku. Dle stěžovatele je použití plateb určených na průběžnou úhradu daně tak, že jsou převedeny na úhradu nejstaršího nedoplatku (byť na téže dani) „jiným použitím platby“ a žalovaný správce daně o tom měl stěžovatele informovat. Touto „jinou platbou“ je dle stěžovatele i použití na nejstarší nedoplatek na dani.

[11] Stěžovatel též zopakoval, že cílem informační povinnosti správce daně bylo umožnit daňovému poplatníkovi efektivní obranu proti neoprávněnému postupu. Pokud by správce daně dodržel svou povinnost a informoval poplatníka o přesunech plateb, mohl by se poplatník bránit. O tom však informován nebyl, což vedlo k nesprávnému posouzení celé exekuční věci.

[12] Posuzovanou otázku a její dopad na nyní řešenou věc lze dle stěžovatele shrnout následovně: *„pokud má pravdu strana správce daně, tedy že povinnost vyrozumění o použití platby daně jinak než jak bylo žalobcem určeno, správce daně neměl, v takovém případě není možné úspěšně uplatnit návrh na zastavení daňové exekuce...Pokud má v dané věci pravdu žalobce, tedy že správce daně povinnost dle ust. § 59 odst. 2 ZSDP pomínout nemohl, v takovém případě dle žalobce je celé rozhodnutí žalovaného mimo rámec zákona neboť dnes vedená exekuce postihuje daně, které byly včas a řádně zaplacený...“*

[13] Závěrem uvedl, že údaje z evidence vedené dle zákona musí být podkladem pro tvrzení správce daně, a musejí být součástí správního spisu předloženého soudu. Jinou

otázkou zůstává, jak lze v daném čase prokázat užití té které platby. Zde dle stěžovatele nese důkazní povinnost žalovaný, a pokud ten cokoliv v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, měl by takové tvrzení prokázat minimálně přezkoumatelným výpisem z evidence. To se dle stěžovatele nestalo a naopak, jediná listina vydaná žalovaným stěžovateli jeho tvrzení popírá, resp. zpochybňuje. Dle názoru stěžovatele okolnosti a dokumenty ve spisu nasvědčují tomu, že předpisy daní z přidané hodnoty za roky 2002 až 2010 byly včas a řádně uhrazeny, a přesto je správce daně dnes eviduje jako nedoplatky na daních a tyto nedoplatky vymáhá v exekučním řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a následně aprobovaných městským soudem v napadeném rozsudku. Pro úplnost uvedl, že archivní sestava za daný rok se v čase nemění, je stále stejná, ať je tištěna kdykoliv. Tedy archivní sestava za rok 1995 bude vždy stejná, ať je vytištěna v roce 1996, 2000, 2016 nebo 2024. Pokud je např. v roce 2007 provedena platba, která je v souladu se zákonem použita na úhradu daně předepsané v roce 1994, pak se tato platba nikdy na archivní sestavě plátce daně za rok 1995 neobjeví. Tato platba provedená v roce 2007 je evidována na archivní sestavě za rok 2007. Doplnil, že přílohou přípisu č.j. 927975/16/2001-51521-106293 (o kterém se stěžovatel zmiňuje v bodě 16 kasační stížnosti) byl i přehled párování předpisů a plateb na dani z příjmů fyzických osob a na dani z přidané hodnoty, podrobné měsíční archivní sestavy na dani z příjmů fyzických osob a na dani z přidané hodnoty od roku 1993 do roku 2015 a seznam zúčtovacích symbolů. Stěžovatel přitom nikdy nepožadoval vysvětlení ohledně zmíněných přehledů párování předpisů a plateb a archivních sestav.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[16] Soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, ve které řízení před krajským/městským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského/městského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozsudku soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). I dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí

pokračování

krajského/městského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (shodně viz rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s. je soud uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán.

[17] Kasační soud v této souvislosti předně plně souhlasí s městským soudem, že podání stěžovatele jsou místy těžce uchopitelná a jeho jak žalobní, tak i kasační argumentace, míří mnohdy na skutečnosti, které s ohledem na předmět nyní vedeného řízení nejsou relevantní. Zde kasační soud kupříkladu upozorňuje, že předmětem vydaného exekučního příkazu nejsou nedoplatky na dani za období let 2002-2010, jak stěžovatel nesprávně opakovaně uvádí (kupříkladu v bodě 14 kasační stížnosti - k tomu viz exekuční příkaz č. j. 196878/14/2514-25200-505812, ze dne 16. 9. 2014, založený na čísle listu 1 správního spisu). Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně odkazuje a cituje ze své žaloby, kterou v rámci kasační stížnosti „dovysvětluje“; k tomu však řízení o kasační stížnosti neslouží. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 s. ř. s., je soud vázán důvody vymezenými v kasační stížnosti, a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[18] Argumentace stěžovatele je předně vystavěna na nesprávném předpokladu, že archivní sestava nedoplatků z roku 1995, byť tištěná v roce 2016, by dle stěžovatele měla reflektovat jeho platby provedené v pozdějších letech. Jak však zcela správně vysvětlil žalovaný, archivní sestava je „statický“ údaj, zobrazující situaci v daném roce, jejím vytištěním v následujících letech se její obsah nemění. Logicky proto archivní sestava za rok 1995 nemůže zohledňovat platby, které byly provedeny v následujících letech. Tuto zcela klíčovou skutečnost stěžovatel ve své argumentaci setrvale pomíjí. Žalovaný přitom správně upozornil, že součástí spisové dokumentace je též přehled párování předpisů a plateb na dani z příjmů fyzických osob a na dani z přidané hodnoty, který naopak poskytuje přehled o jednotlivých předpisech na dani a jejich platbách (v průběhu času) – tedy informace, které stěžovatel požaduje, avšak k tomuto podkladu se stěžovatel nijak nevyjadřuje ani k němu svou argumentaci nikterak nevztahuje. Jako nepravdivé hodnotí kasační soud tvrzení stěžovatele, že odkazovaná archivní sestava je jedinou listinou, kterou od správce daně v této souvislosti obdržel. Naopak ve správním spise je založena celá řada výzev k úhradě nedoplatku na dani v náhradní lhůtě, včetně doručenek, kupříkladu z let 2008 až 2010, které stěžovatel pomíjí. Stejně tak stěžovatel nereflektuje, že od správce daně obdržel též, již výše zmíněný, přehled párování předpisů a plateb na dani z příjmů fyzických osob a na dani z přidané hodnoty, a to v rámci přípisu ze dne 12. 2. 2016, č. j. 927975/16/2001-51521-106293, který sám zmiňuje v bodě 16 své kasační stížnosti. Ostatně pro úplnost lze odkázat na samotné prvostupňové rozhodnutí správce daně (viz kupříkladu strany 6 a 7), ale též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného (shodně strany 6 a 7), kde se správní orgány podrobně věnovaly konkrétním platbám (s ohledem na toliko

obecnou argumentaci stěžovatele příkladmo vybraným) a jejich „spárováním“ s konkrétní daňovou povinností; to však stěžovatel opět nijak nereflakuje a plně přehlíží.

[19] Další podstatnou otázkou v nyní souzené věci je posouzení, jak měl správce daně s jednotlivými platbami daňového subjektu správce daně naložit. Mezi stranami přitom v obecné rovině není sporu o tom, že správce daně musí použít platbu pouze na tu daň, která byla daňovým subjektem určena. V tomto případě stěžovatel takovou daň určil daň z přidané hodnoty, správce daně tak byl tímto určením vázán a úhradu daně musel použít na daň z přidané hodnoty. Mezi stranami je však sporné bližší zařazení a použití té či oné platby. S touto otázkou je pak dále spojena též případná povinnost správce daně informovat daňový subjekt o „jiném“ použití konkrétní platby, proti čemuž se daňový subjekt může případně bránit (v takovém případě by totiž žalovaný musel vydat rozhodnutí).

[20] Těmito námitkami se již obsáhle a zcela vyčerpávajícím způsobem zabýval městský soud; kasační soud se přitom s tímto posouzením zcela ztotožňuje a v podrobnostech na něj plně odkazuje. V bodech 16 a následujících napadeného rozsudku městský soud zcela srozumitelně a správně odůvodnil, že dle platné právní úpravy právo daňového subjektu určit účel platby daně neexistuje, a správce daně (i kdyby daňový subjekt projevil nějak svou vůli) musí platbu daně použít v pořadí, které stanoví zákon. Soud rovněž řádně odůvodnil, že správce daně použil platbu daňového subjektu v pořadí, v jakém mu to přikazoval zákon a nejednalo se proto o „jiné“ použití platby, na které by musel daňový subjekt upozornit (resp. jej uvědomit). Tuto vyčerpávající a obsáhlou argumentaci městského soudu však stěžovatel *de facto* přehlíží a ve své argumentaci ji reflektuje pouze minimálně; oproti tomu setrval na svém nesprávném výkladu příslušné právní úpravy.

[21] Podle § 59 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, účinném v rozhodné době, platilo, že *„správce daně přijme platbu na daň, na kterou byla určena. Platbu vykonanou bez dostatečného označení daně přijme správce daně na účtu nejasných plateb a vyzve daňového dlužníka, aby oznámil do přiměřené, jím určené lhůty, na kterou daň byla platba vykonána. Obdrží-li správce daně odpověď ve stanovené lhůtě, zaúčtuje platbu na daň určenou plátcem v odpovědi s účinností ke dni, kdy byla vykonána. Neodpoví-li daňový dlužník včas, určí správce daně, na kterou daň se platba zaeviduje; v tomto případě platí za den platby den, kdy ji správce daně zaevidoval na daň. O úhradě daně použité správcem daně na jinou platbu, než na jakou ji určil daňový dlužník, musí správce daně daňového dlužníka písemně uvědomit. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat.“*

[22] Podle § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků platilo, že *„úhrada daně se použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí a) náklady řízení, b) pokuty a penále, c) zvýšení daně, d) nejstarší nedoplatky na dani, e) běžné platby daní, f) úrok.“*

[23] Podle § 152 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, platí, že *„úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.“*

pokračování

[24] Výše citovaná právní úprava je dle kasačního soudu zcela jednoznačná a správci daně v souladu se závěry městského soudu nedává možnost použít platbu jiným způsobem (resp. v jiném pořadí - na jinou daňovou povinnost), než zákonem předvídaným.

[25] Argumentační linkou stěžovatele se přitom Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval, přičemž nevidí důvod se od těchto svých dřívějších závěrů odchýlit.

[26] V rozsudku ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 Afs 29/2011 - 248, soud uvedl, že „termín „daň“, tak jak je vyjádřen v § 59 odst.5 ZSDP, je termínem vyjadřujícím „druh daně“, v jehož rámci může být zahrnuto vícero daňových povinností (např. různá zdaňovací období, příslušenství daně, apod.), jímž je společné to, že se týkají té které „jedné daně“, resp. „jednoho druhu daně“ – zde daně z příjmů fyzických osob.“

[27] V rozsudku ze dne 28. 12. 2012, č. j. 1 Afs 18/2012 - 23, pak k obdobné argumentaci, jako nyní posuzované soud nejprve odkázal na úpravu § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a následně uvedl, že toto pořadí „není tedy vůbec závislé na vůli daňového subjektu, jak je s úhradou jeho platby správcem daně naloženo; tento postup však není závislý ani na vůli správce daně; je pevně fixován zákonnou úpravou. Daňový subjekt má povinnost provést úhradu každé daně ve lhůtě, kterou určuje zákon nebo správce daně svým rozhodnutím a uhrazenou daň specifikovat. Poté však nastupuje povinnost správce daně naložit s úhradou pouze tak, jak mu určuje zákon (§ 59 odst. 5). Znamená to, že ačkoliv daňový subjekt specifikuje daň, na kterou platba náleží (zde daň z převodu nemovitosti), povinností správce daně je hlídat nejstarší nedoplatky na této dani a existují-li, pak platbou musí bradit přednostně právě je. Až zbylá část platby může být užita na úhradu běžné platby daní.“

[28] Z odkazované judikatury tak vyplývá, že se stěžovatel mýlí v základu své argumentace, pokud dovozuje (viz kupříkladu bod 11 kasační stížnosti), že je oprávněn určit nejenom druh daně, ale též konkrétní daňovou povinnost. Kasační soud s odkazem na shora citovanou judikaturu a ve shodě s městským soudem uvádí, že daňový subjekt je oprávněn určit toliko druh daně, nikoliv již konkrétní daňovou povinnosti, jak ostatně přímo vyplývá z § 59 odst. 5 zákona o správě daní a shodně též § 152 odst. 1 daňového řádu.

[29] Z těchto důvodů pak neobstojí ani navazující argumentace stěžovatele, že bylo povinností správce daně vyrozumět jej o použití platby na jinou „daň“, než na kterou určil; o takovou situaci totiž v nyní posuzované věci nejde. Kasační soud již v rozsudku ze dne 29. 1. 2009, č. j. 5 Afs 42/2008 -102, uvedl, že „žalovaný neměl povinnost dle § 59 odst. 2 daňového řádu (pozn. soudu – v citované věci používá soud zkratku „daňový řád“ pro zákon o správě daní a poplatků) o jiném použití jednotlivých plateb stěžovatele písemně uvědomit, jak stěžovatel argumentoval v žalobě i v kasační stížnosti, neboť se stále jednalo o použití plateb na úhradu shodné daně (tj. daně z příjmů fyzických osob), byť za jiná zdaňovací období (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2006, č. j. 7 Afs 162/2004 - 57, www.nssoud.cz)“. Tyto závěry se přitom rovněž uplatní i v nyní posuzované věci, neboť správce daně nepoužil jednotlivé platby jinak, než jak určil daňový subjekt (co do druhu daně) a než mu určoval zákon (pořadí konkrétních daňových povinností). Za této situace proto nemusel správce daně ve smyslu § 59 odst. 2 zákona

o správě daní a poplatků daňový subjekt o tomto postupu vyrozumět a ten tak ani nedisponoval právem se proti tomu odvolat.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu